

Medmänniskan

Predikan i Gustaf Adolfskyrkan 13 sönd e tref 2023-09-03 av Arne Wikström

I min ungdom mötte jag en färgstark präst. Han var inte alls lik prästen i liknelsen om den barmhärtige samarien. Tvärtom – han var hjälpsamheten själv! Det berättas otaliga historier om honom fortfarande i bygden. Jag vet en bonde som fick fel på sin traktor mitt i den brådaste tiden. Truels, som min vän prästen hette, åkte genast de fem milen till stan och hämtade ut den reservdel som bonden behövde. Så var han.

En dag skulle farmor Hanna åka med i hans bil in till byn. Det var vinter och halt på vägen, och efter någon km såg de en bil som hade kört ner i diket. Truels stannade förstås och drog upp sin medtrafikant ur diket. När de sedan fortsatte sin resa så sa farmor Hanna: - Nu var du inte biblisk! – Jaså, sa prästen Truls lite överraskad, var jag inte det? – Nej, det står ju i bibeln att prästen gick förbi, sa farmor Hanna och syftade förstås på liknelsen om den barmhärtige samarien.

Och prästen Truels fick sig ett gott skratt. Han påminde mig ofta om den historien. För Hanna var min frus farmor. Och för mig blev Truels en förebild. Jag ville gärna bli som han. Den barmhärtige prästen.

Texterna denna söndag handlar om medmänniskan. Hur ska vi möta medmänniskan? *Mina kära, låt oss älska varandra*, skriver aposteln Johannes. Och i andra årgångens epistel så påminner Paulus om Jesu ord: *Du skall älska din nästa som dig själv*. Det är en sammanfattning av buden, säger aposteln.

Jag lärde känna en ung kille i Japan på 80-talet. Han var en så strålande glad man och man blev alltid upplyft av att vara med honom. Kenji heter han.

Kenji berättade att han blev mobbad i skolan när han gick på högstadiet. Det var fruktansvärt, och han undrade om han skulle överleva.

En dag fick han syn på ett Nya Testamente i en bokhandel. Han hade aldrig varit i en

kristen kyrka och knappast mött någon kristen. Men han var nyfiken på kristendomen så han köpte detta Nya Testamente och började läsa. Med stigande förvåning.

När han kommit några sidor till Matteus 5 så läste han Jesusorden ”Älska era fiender.” Han blev helt chockerad. Var detta verkligen möjligt? – Skulle jag kunna förlåta och älska dem som gjort mig så illa? Kenji beslutar sig för att söka upp en kyrka. Där drabbas han av Kristi kärlek och livet får en helt ny vändning. Det är sällan man möter en man med en sådan utstrålning som Kenji. För ett tag sedan lade han ut bilden när jag döpte honom på Facebook. Det var den 18 mars 1984 i något som heter ”källan med det levande vattnet.”

Kristendomen handlar om kärlek. *Gud är kärlek*, säger aposteln. Nu är det med kärleken som när man ska lösa korsord. Det finns två riktningar: lodrätt och vågrätt. Och på något sätt måste det stämma med varann. De vågräta orden måste passa in i de lodräta. När det gäller den lodräta relationen – med Gud – så är det inte alltid så lätt. Herrens vägar är inte bara underbara, de är underliga också. – *Hur underlig är du i allt vad du gör, vem kan dina vägar förstå?* sjunger Emil Gustafsson i psalm 268 i vår psalmbok.

Vi kan aldrig helt förstå oss på Gud. Gud bor i ett ljus som vi aldrig kan nå. Men trots detta oförklarliga så verkar det dock vara så, att många människor har lättare med lodrätt, dvs relationen med Gud, medan det verkar svårare att hitta de rätta orden i de vågräta rutorna.

Att älska sin medmänniska – det är inte lätt. Nästan alla människor har problem på det området. *Du skall älska din nästa som dig själv*. Varför är det så svårt? Kanske beror det på att man inte älskar sig själv. För det är ju förutsättningen. *Älska din nästa som dig själv*. Men även om vi alla, mer eller mindre, har problem på detta område, så anar vi ändå att

det är kärleken som är lösningen. För vi har nog alla –åtminstone glimtvis- sett bevis på vilken otrolig kraft och läkedom det finns i kärleken.

Drömmen om den stora och fullkomliga kärleken bär vi alla inom oss. *Sedan levde de lyckliga i alla sina dagar.* Ja, vi känner igen sagans formulering. Är nu detta något som bara gäller i sagans värld? Om vi alla föds med drömmen om den stora kärleken inom oss, så borde det väl vara naturligt att få uppleva den –på något sätt- kan man tycka.

Människans kärlekshunger vittnar om att hon är skapad för gemenskap. Hon dras mot ett Du. Skapad för en relation. Nu vet vi att relationerna mellan människor ofta är störda. Tyvärr! Det är egentligen inte konstigt att vi blir besvikna när vi av en människa begär fullkomlig kärlek. Men vår längtan efter fullkomlig kärlek är egentligen en dröm om Gud och ett sökande efter honom. Ett uttryck för vår hemlängtan – längtan till det förlorade paradiset.

Du kanske har hört om pappan som satt och läste tidningen, men som ideligen blev störd av sin lille son. Alla som är, eller som har varit småbarnsföräldrar känner nog igen scenariet! Pappan ville förstås vara ifred en stund. Han såg en världskarta i tidningen och fick en strålande idé. Han klippte sönder kartan i småbitar och gav den till grabben och sa: - Försök och sätt ihop kartan igen! Efter en kort stund så var grabben tillbaka med kartan. –Är du redan klar? frågade pappan. Lite besviken men samtidigt stolt över den duktige sonen. – Ja, vet du vad, sa grabben. På baksidan finns en bild av en man och en kvinna, och när mannen och kvinnan kom rätt så kom hela världen rätt! Jag undrar om den grabben kunde ana vilka visdomsord han uttalade! *När mannen och kvinnan kommer rätt så kommer hela världen rätt!*

Det är en synnerligen god idé att investera i sina relationer. Om det kommer ett torrt år så är det en god sak att vattna kärleksplantan.

För 50 år sedan hörde jag en predikan i Karuizawa i Japan som jag aldrig har glömt.

David McKee, en präst från Nord-Island talade om ”grace-providers”. Han sa: - *Det är inte personer som som du har lätt att umgås med, som gör att du växer som människa. Det är de som är så jobbiga att du behöver Guds nåd varje dag för att klara av, som gör att du växer.* För mig var det otroligt bra att få höra. Det har hjälpt mig att klara av en del knöliga relationer under de 50 år som gått. Själv har jag naturligtvis mina knölar och ibland har jag stött på andra ”knölar”. Det är något fint att växa som människa.

Jag är så naiv att jag tror att Gud ibland skickar medmänniskor i vår väg för att vi ska få tillfälle att mogna något. Och på så sätt lära känna Guds nåd. Egentligen borde vi väl vara tacksamma för dessa människor. Men entusiasmen är väl ofta ganska måttlig. Vi kanske inte ropar Halleluja precis.

Ja, de flesta av oss har lite svårt med orden i de vågräta rutorna i livets korsord. Men lösningen ligger i att fylla i de lodräta orden först. Då får vi tips om hur de vågräta orden ska se ut. Vissa bokstäver är redan ifyllda. Om relationen till Gud är rätt så finns det chans att relationerna till medmänniskorna också blir rätt.

För drygt 100 år sedan dog William Booth eller som man ofta säger i Frälsningsarmén: ”Han befordrades till härligheten.”

Jag vill avsluta min predikan med att citera vad William Booth skrev under slutet av sitt liv:

*Så länge kvinnor måste lida och gråta
– vill jag kämpa.*

*Så länge barn och ungdomar
saknar skydd och vård - vill jag kämpa.*

*Så länge våra fångelser är fyllda
- vill jag kämpa,*

*Så länge det finns en drinkare kvar
- vill jag kämpa,*

*Så länge det finns en vilseförd flicka
på våra gator - vill jag kämpa,*

*Så länge det finns en själ som lever
utan Guds ljus - vill jag kämpa,*

Jag vill kämpa ända till slutet.